

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (piąta izba)

z dnia 6 października 2016 r.*ⁱ

Odesłanie prejudycjalne — Artykuł 6 TUE — Naruszenie art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej — Zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej — Obywatele włoscy organizujący nielegalny wjazd obywateli rumuńskich na terytorium włoskie — Czyny dokonane przed przystąpieniem Rumunii do Unii — Wpływ przystąpienia Rumunii na przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji — Stosowanie prawa Unii — Właściwość Trybunału

W sprawie C-218/15

mającej za przedmiot wnioszek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso, Włochy) postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2015 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 11 maja 2015 r., w postępowaniu karnym przeciwko:

Gianpaolowi Paolettiemu,

Umbertowi Castaldiemu,

Domenicowi Faricellemu,

Antoniowi Angelucciemu,

Maurowi Angelucciemu,

Antoniowi D'Ovidiowi,

Camillowi Volpemu,

Giampaolowi Canzanowi,

Raffaelemu Di Giovanniemu,

Antoniowi Della Vallemu,

TRYBUNAŁ (piąta izba),

w składzie: J.L. da Cruz Vilaça (sprawozdawca), prezes izby, F. Biltgen, A. Borg Barthet, E. Levits i M. Berger, sędziowie,

rzecznik generalny: Y. Bot,

sekretarz: A. Calot Escobar,

* Język postępowania: włoski.

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu G. Paoletti przez G. Milię, avvocato,
- w imieniu G. Canzana przez P. Di Giovanniego, avvocato,
- w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez L. D’Ascię, avvocato dello Stato,
- w imieniu rządu austriackiego przez G. Eberharda, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez H. Krämera i D. Nardiego, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 26 maja 2016 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 6 TUE, art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz art. 7 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w kontekście postępowania karnego wszczętego przeciwko Gianpaolowi Paolettiemu i innym obywatelom włoskim oskarżonym o ułatwienie nielegalnego wjazdu do Włoch obywateli rumuńskich przed przystąpieniem Rumunii do Unii Europejskiej.

Ramy prawne

Prawo Unii

- 3 Motyw 2 dyrektywy Rady 2002/90/WE z dnia 28 listopada 2002 r. definiującej ułatwianie nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu (Dz.U. 2002, L 328, s. 17) głosi:
„[...] powinny być podejmowane środki dla zwalczania pomocy w nielegalnej imigracji, zarówno w związku z nielegalnym przekraczaniem granicy w ścisłym znaczeniu, jak i w celu zwalczania istniejących sieci wykorzystujących ludzi”.
- 4 Artykuł 1 ust. 1 tej dyrektywy przewiduje:
„Każde państwo członkowskie przyjmie właściwe sankcje wobec:
a) każdej osoby, która umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego we wjeździe lub tranzycie przez terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem przepisów dotyczących wjazdu lub tranzytu cudzoziemców;
b) każdej osoby, która dla korzyści finansowych umyślnie pomaga osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego w zamieszkaniu na terytorium państwa członkowskiego z naruszeniem przepisów dotyczących pobytu cudzoziemców”.

- 5 Z art. 3 omawianej dyrektywy wynika, że każde państwo członkowskie powinno podjąć środki konieczne do zapewnienia, aby naruszenia określone w art. 1 i 2 podległy sankcjom skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym.
- 6 Artykuł 1 ust. 1 decyzji ramowej Rady 2002/946/WSiSW z dnia 28 listopada 2002 r. w sprawie wzmocnienia systemu karnego w celu zapobiegania ułatwianiu nielegalnego wjazdu, tranzytu i pobytu (Dz.U. 2002, L 328, s. 1) stanowi, co następuje:

„Każde państwo członkowskie podejmuje środki niezbędne do zapewnienia, że naruszenia [by przestępstwa] zdefiniowane w art. 1 i 2 dyrektywy [2002/90] podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstrasżającym sankcjom, które mogą pociągać za sobą ekstradycję”.

Prawo włoskie

- 7 Artykuł 12 ust. 3 i 3 bis decreto legislativo n. 286 – Testo unico delle disposizioni concernenti la disciplina dell’immigrazione e norme sulla condizione dello straniero (dekretu ustawodawczego nr 286 ujednocniającego przepisy dotyczące imigracji i statusu cudzoziemca) z dnia 25 lipca 1998 r. (dodatek zwyczajny do GURI nr 191 z dnia 18 sierpnia 1998 r.), w brzmieniu ustalonym przez legge n. 94 (ustawę nr 94) z dnia 15 lipca 2009 r. (zwanego dalej „dekretem ustawodawczym nr 286/1998”), stanowi:

„3. Z wyjątkiem czynów stanowiących bardziej poważne przestępstwa – kto, z naruszeniem niniejszych ujednoczonych przepisów, wspiera przewóz cudzoziemców we Włoszech, kieruje nim, organizuje go, finansuje albo dokonuje, albo dopuszcza się innych czynów zmierzających do umożliwienia tym cudzoziemcom nielegalnego wjazdu na terytorium Włoch albo innego państwa, którego nie są obywatelami albo w którym nie posiadają zezwolenia na pobyt stały, podlega karze od 5 do 15 lat pozbawienia wolności oraz grzywnie w wysokości 15 000 EUR w odniesieniu do każdej osoby, jeżeli:

- a) czyny te obejmują nielegalny wjazd lub nielegalny pobyt na terytorium Włoch co najmniej pięciu osób;
- b) umożliwienie przewożonej osobie wjazdu lub nielegalnego pobytu na terytorium naraziło na niebezpieczeństwo jej życie lub zagrażało jej bezpieczeństwu;
- c) umożliwienie przewożonej osobie wjazdu lub nielegalnego pobytu na terytorium wiązało się z poddaniem jej nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu;
- d) czynów tych dopuściły się co najmniej trzy osoby działające wspólnie albo z wykorzystaniem międzynarodowych usług transportowych bądź podrobionych lub przerobionych dokumentów, albo dokumentów uzyskanych w każdym razie nielegalnie;
- e) sprawcy czynów znajdują się w posiadaniu broni lub materiałów wybuchowych.

3 bis. Jeżeli czyny, o których mowa w ust. 3 tego artykułu, wyczerpują dwie lub więcej hipotez określonych w lit. a)–e) wspomnianego ust. 3, przewidziana w tym ustępie kara podlega zaostreniu”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 8 Z postanowienia odsyłającego wynika, że dzięki utworzeniu we Włoszech spółki będącej fikcyjnym oddziałem spółki Api Construction SRL, spółki prawa rumuńskiego, w latach 2004–2005 oskarżeni w postępowaniu głównym uzyskali od direzione provinciale del lavoro di Pescara (dyrekcji ds. pracowniczych prowincji Pescara, Włochy) zezwolenia na pracę i pobyt na terytorium włoskim dla 30

obywateli rumuńskich. Wspomniane zezwolenia zostały wydane na podstawie art. 27 lit. g) dekretu ustawodawczego nr 286/1998, który pozwala na czasowe przyjęcie – na wniosek pracodawcy i niezależnie od kontyngentów dla pracowników będących cudzoziemcami – pracowników zatrudnianych przez przedsiębiorstwa działające na terytorium Włoch.

- 9 Z postanowienia odsyłającego wynika też, że oskarżonym w postępowaniu głównym zarzuca się udział w organizowaniu nielegalnego wjazdu owych obywateli rumuńskich w okresie przed przystąpieniem Rumunii do Unii „w celu osiągnięcia korzyści z intensywnego i ciągłego wykorzystywania taniej siły roboczej”.
- 10 Sąd odsyłający zastanawia się z jednej strony, czy w świetle art. 6 TUE, art. 49 karty oraz art. 7 EKPC przystąpienie Rumunii do Unii skutkowało zniesieniem przestępstwa ułatwiania nielegalnej imigracji obywateli rumuńskich przez obywateli włoskich, popełnionego przed tym przystąpieniem, oraz z drugiej strony, czy zasada retroaktywnego stosowania względniejszej ustawy karnej znajduje zastosowanie do oskarżonych w postępowaniu głównym.
- 11 W tych okolicznościach Tribunale ordinario di Campobasso (sąd w Campobasso, Włochy) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
  - „1) Czy art. 7 EKPC, art. 49 karty i art. 6 TUE należy interpretować w ten sposób, że przystąpienie Rumunii do Unii w dniu 1 stycznia 2007 r. spowodowało abolicję przestępstwa przewidzianego w art. 12 dekretu ustawodawczego nr 286/1998 i karanego na jego podstawie, który to przepis dotyczy działania ułatwiającego imigrację i pobyt obywateli Rumunii na terytorium Włoch?
  - 2) Czy powyższe przepisy należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może stosować zasady działania wstecz przepisu względniejszego (in mitius) w stosunku do osób, które przed dniem 1 stycznia 2007 r. (lub innym późniejszym dniem, w którym traktat zaczął w pełni obowiązywać), kiedy to skuteczne stało się przystąpienie Rumunii do Unii, naruszyły art. 12 rozporządzenia ustawodawczego nr 286/1998 z powodu działań ułatwiających imigrację obywateli Rumunii, który to czyn przestał być przestępstwem od dnia 1 stycznia 2007 r.?”

W przedmiocie właściwości Trybunału

- 12 W ocenie rządu włoskiego pytania prejudycjalne są niedopuszczalne, gdyż powołane unormowania prawa Unii nie znajdują zastosowania w sprawie takiej jak rozpatrywana w postępowaniu głównym. Krajowe przepisy dotyczące przestępstwa ułatwiania nielegalnej imigracji nie są bowiem objęte zakresem stosowania prawa Unii, przy czym dotyczy to również przypadków, gdy przestępstwo zostało popełnione na korzyść obywateli rumuńskich przed przystąpieniem Rumunii do Unii.
- 13 W tym względzie należy przypomnieć, że zakres stosowania karty w odniesieniu do działań państw członkowskich został określony w art. 51 ust. 1 karty, zgodnie z którym jej postanowienia mają zastosowanie do państw członkowskich wyłącznie w zakresie, w jakim stosują one prawo Unii (wyrok z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 17).
- 14 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że pojęcie „stosowania prawa Unii” w rozumieniu art. 51 karty wymaga związku między aktem prawa Unii a danym środkiem krajowym, który wykracza poza bliskość odnośnych dziedzin lub pośredni wpływ jednej dziedziny na drugą (zob. podobnie wyrok z dnia 6 marca 2014 r., Siragusa, C-206/13, EU:C:2014:126, pkt 24).
- 15 Przytoczone względy są w pełni zbieżne z przesłankami, na których opiera się art. 6 ust. 1 TUE, zgodnie z którym postanowienia karty w żaden sposób nie rozszerzają kompetencji Unii określonych w traktatach (wyrok z dnia 8 maja 2014 r., Pelckmans Turnhout, C-483/12, EU:C:2014:304, pkt 21).

- 16 Nie ma wątpliwości, że w postanowieniu odsyłającym wyraźnie nie wskazano przepisów prawa Unii, które zostały wykonane przez uregulowanie prawa krajowego rozpatrywane w postępowaniu głównym.
- 17 Niemniej jednak dyrektywa 2002/90 realizuje cel, którym zgodnie z motywem 2 tej dyrektywy jest zmniejszenie wspierania nielegalnej imigracji. Z kolei art. 1 ust. 1 decyzji ramowej 2002/946 zobowiązuje każde państwo członkowskie do podjęcia środków niezbędnych do zapewnienia, by przestępstwa zdefiniowane w art. 1 i 2 dyrektywy 2002/90 podlegały skutecznym, proporcjonalnym i odstraszającym sankcjom, które mogą pociągać za sobą ekstradycję.
- 18 Abstrahując od kwestii, czy dekret ustawodawczy nr 286/1998 został wydany w celu transpozycji do włoskiego porządku prawnego przepisów dyrektywy 2002/90 i decyzji ramowej 2002/946, postępowanie karne wszczęte w celu ukarania osób ułatwiających nielegalną imigrację, takie jak postępowanie rozpatrywane w postępowaniu głównym, służy realizacji przepisów wspomnianych dyrektywy i decyzji ramowej (zob. analogicznie wyrok z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 27, 28).
- 19 Należy też zauważyć, że w niniejszym przypadku pytania prejudycjalne dotyczą ustalenia, czy nabycie przez obywateli rumuńskich statusu obywateli Unii w rezultacie przystąpienia do niej Rumunii wpływa na stosowanie tych przepisów krajowych, co wymaga dokonania wykładni prawa Unii.
- 20 Z powyższych rozważań wynika zatem, że Trybunał jest właściwy do udzielenia odpowiedzi na pytania prejudycjalne zadane przez sąd odsyłający.

Co do istoty

Uwagi wstępne

- 21 Jak stanowi art. 6 ust. 3 TUE, prawa podstawowe zagwarantowane w EKPC stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne prawa. Artykuł 52 ust. 3 karty stanowi ponadto, że zawarte w niej prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w EKPC, mają takie same znaczenie i zakres jak prawa przyznane przez tę konwencję. Niemniej jednak konwencja ta, do czasu przystąpienia do niej Unii, nie stanowi aktu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii (wyroki: z dnia 26 lutego 2013 r., Åkerberg Fransson, C-617/10, EU:C:2013:105, pkt 44; z dnia 15 lutego 2016 r., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, pkt 45).
- 22 Należy zatem odnieść się wyłącznie do art. 6 TUE oraz do art. 49 karty (zob. podobnie wyroki: z dnia 6 listopada 2012 r., Otis i in., C-199/11, EU:C:2012:684, pkt 47; a także z dnia 15 lutego 2016 r., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, pkt 46).

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 23 Poprzez swoje pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy wykładni art. 6 TUE i art. 49 karty należy dokonywać w ten sposób, że przystąpienie państwa do Unii nie sprzeciwia się możliwości stosowania przez inne państwo członkowskie sankcji karnych wobec osób, które przed tym przystąpieniem popełniły przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji obywateli tego pierwszego państwa.
- 24 W tym kontekście sąd odsyłający zastanawia się również nad kwestią retroaktywnego stosowania ustawy karnej względniejszej dla osób oskarżonych o organizowanie nielegalnej imigracji.

- 25 W tym względy należy przypomnieć, że wspomniana zasada, zapisana w art. 49 ust. 1 karty, stanowi część prawa pierwotnego Unii. Jeszcze przed wejściem w życie traktatu z Lizbony, który nadał karcie taką samą moc prawną, jaką mają traktaty, Trybunał orzekł, że zasada ta wynika z tradycji konstytucyjnych wspólnych państwom członkowskim i z tego względu należy uznać, iż stanowi część zasad ogólnych prawa Unii, których sąd krajowy musi przestrzegać, gdy stosuje prawo krajowe (zob. podobnie wyrok z dnia 29 maja 1997 r., Kremzow, C-299/95, EU:C:1997:254, pkt 14).
- 26 Sama okoliczność, że okoliczności faktyczne sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym miały miejsce w latach 2004–2005, a więc przed wejściem w życie traktatu z Lizbony w dniu 1 grudnia 2009 r., nie stoi na przeszkodzie stosowaniu w niniejszym przypadku art. 49 ust. 1 karty.
- 27 Możliwość stosowania względniejszej ustawy karnej siłą rzeczy zakłada zmianę ustawodawstwa w czasie i opiera się na stwierdzeniu, że prawodawca zmienił zdanie albo co do kwalifikacji karnej danych czynów, albo co do kary, którą zagrożone jest przestępstwo.
- 28 Tymczasem w rozpatrywanym przypadku z akt sprawy, którymi dysponuje Trybunał, wynika, że od momentu popełnienia przestępstw zarzucanych oskarżonemu w postępowaniu głównym przepisy karne rozpatrywane w postępowaniu głównym, a więc art. 12 ust. 3 i 3 bis dekretu ustawodawczego nr 286/1998, nie zostały zmienione. Otóż przestępstwo wspierania nielegalnej imigracji nadal pozostaje we Włoszech zagrożone karą od 5 do 15 lat pozbawienia wolności.
- 29 Sąd odsyłający zwraca jednak uwagę, że zmiany normatywne, które należy wziąć pod uwagę, miały miejsce w kontekście „pozakarnym”, a mianowicie okoliczności przystąpienia Rumunii do Unii. Sąd odsyłający wyjaśnia, że wskutek nabycia przez obywateli rumuńskich – wraz z przystąpieniem Rumunii do Unii – obywatelstwa Unii w dniu 1 stycznia 2007 r. oraz zniesienia z dniem 1 stycznia 2014 r. ostatnich ograniczeń swobodnego przepływu pracowników motywy stosowania sankcji karnych wobec osób, które zorganizowały wjazd i pobyt tych obywateli przed tą datą, utraciły rację bytu.
- 30 Sąd ten dodaje, że w wyroku z dnia 10 stycznia 2008 r. Corte suprema di cassazione (sąd kasacyjny, Włochy), obradujący w składzie połączonych izb, odrzucił pogląd, że przystąpienie Rumunii do Unii uchyliło karalność czynu wspierania nielegalnej imigracji popełnionego przed tym przystąpieniem, przy czym rzeczony orzecznictwo zostało potwierdzone w latach 2011 i 2015. Niemniej jednak w postanowieniu z dnia 8 maja 2007 r., którym sprawa ta została przekazana składowi połączonych izb, pierwsza izba Corte suprema di cassazione (sądu kasacyjnego) zajęła odmienne stanowisko.
- 31 Powstaje zatem pytanie, czy nabycie przez obywateli rumuńskich statusu obywatela Unii miało wpływ na znamiona przestępstwa wspierania nielegalnej imigracji, a w konsekwencji na stosowanie przepisów karnych rozpatrywanych w postępowaniu głównym.
- 32 Artykuł 12 ust. 3 i 3 bis dekretu ustawodawczego nr 286/1998 nie dotyczy obywateli państw trzecich, którzy wjechali do Włoch nielegalnie i którzy przebywają tam bez zezwolenia na pobyt, lecz osób, które pomagają owym obywatelom przy nielegalnym wjeździe i pobycie na terytorium tego państwa. Sama okoliczność, że już po nielegalnym wjeździe owi obywatele stali się obywatelami Unii – w następstwie przystąpienia do niej państwa, z którego pochodzą – nie wpływa na przebieg postępowania karnego wszczętego przeciwko osobom, które pomogły im w nielegalnym wjeździe.
- 33 Nabycie obywatelstwa Unii stanowi bowiem sytuację faktyczną, która nie przekłada się na zmianę znamion przestępstwa wspierania nielegalnej imigracji.
- 34 Tymczasem, jak wskazano w pkt 28 niniejszego wyroku, na gruncie przepisów karnych rozpatrywanych w postępowaniu głównym, a więc art. 12 ust. 3 i 3 bis dekretu ustawodawczego nr 286/1998, przestępstwo wspierania nielegalnej imigracji do Włoch zagrożone jest karą pozbawienia wolności, zgodnie z art. 3 dyrektywy 2002/90 i art. 1 decyzji ramowej 2002/946, które to przepisy przewidują, że tego rodzaju przestępstwo ma podlegać sankcjom, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

- 35 Znamiona przestępstwa wspierania nielegalnej imigracji przewidzianego we włoskim porządku prawnym pozostały niezmienione, jako że przystąpienie Rumunii do Unii w żaden sposób nie wpłynęło na kwalifikację prawną tego przestępstwa.
- 36 Jak trafnie zauważył rzecznik generalny w pkt 26 i 27 opinii, żaden przepis dyrektywy 2002/90 ani żaden inny akt prawa Unii nie pozwalają uznać, że nabycie obywatelstwa Unii powinno skutkować abolicją przestępstwa popełnionego przez oskarżonych, takich jak oskarżeni w postępowaniu głównym, którzy dopuścili się handlu siłą roboczą. Rozstrzygnięcie odwrotne sprowadzałoby się do promowania tego rodzaju handlu od chwili wszczęcia przez jakieś państwo członkowskie procesu przystąpienia do Unii, ponieważ handlarze mieliby wówczas gwarancję, iż pozostaną następnie bezkarni. Osiągnięty cel klóciłby się wówczas z celem, do którego dążył prawodawca Unii.
- 37 Jak ponadto wielokrotnie orzekał Trybunał, postanowienia odnoszące się do obywatelstwa Unii znajdują zastosowanie od momentu ich wejścia w życie, wobec czego należy uznać, iż powinny one mieć zastosowanie do obecnych skutków sytuacji powstałych uprzednio (wyroki: z dnia 11 lipca 2002 r., *D’Hoop*, C-224/98, EU:C:2002:432, pkt 25; a także z dnia 21 grudnia 2011 r., *Ziółkowski i Szeja*, C-424/10 i C-425/10, EU:C:2011:866, pkt 58).
- 38 Z postanowienia odsyłającego jednoznacznie wynika, że przestępstwo zarzucane oskarżonym w postępowaniu głównym zostało popełnione w latach 2004–2005.
- 39 Tymczasem, jak trafnie wskazał rzecznik generalny w pkt 36 i 37 opinii, sposób wyczerpania znamion strony przedmiotowej tego przestępstwa każe zakwalifikować je do przestępstw pojedynczych. Ułatwianie wjazdu materializuje się bowiem wówczas, gdy obywatel państwa trzeciego przekroczył zewnętrzną granicę Unii, a pomoc w pobycie wówczas, gdy przekazano mu dokumenty, uzyskane drogą oszustwa, które pozwalają mu na stworzenie wrażenia posiadania prawa do korzystania z przywilejów związanych z obywatelstwem Unii albo ze statusem legalnego pracownika będącego cudzoziemcem.
- 40 Przestępstwo zarzucane oskarżonym w postępowaniu głównym w całości i ostatecznie zostało popełnione przed przystąpieniem w dniu 1 stycznia 2007 r. Rumunii do Unii oraz a fortiori przed zniesieniem z dniem 1 stycznia 2014 r. ostatnich ograniczeń swobodnego przepływu pracowników będących obywatelami tego państwa.
- 41 Wynika stąd, że w rozpatrywanym przypadku owo przestępstwo nie jest sytuacją powstałą przed przystąpieniem Rumunii do Unii, która nie wywołała wszystkich swoich skutków przed tym przystąpieniem (zob. podobnie wyrok z dnia 3 września 2014 r., X, C-318/13, EU:C:2014:2133, pkt 22, 23).
- 42 Mając na uwadze wszystkie przytoczone powyżej okoliczności, na pytania prejudycjalne należy wobec tego odpowiedzieć, iż wykładni art. 6 TUE i art. 49 karty należy dokonywać w ten sposób, że przystąpienie państwa do Unii nie sprzeciwia się możliwości stosowania przez inne państwo członkowskie sankcji karnych wobec osób, które przed tym przystąpieniem popełniły przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji obywateli tego pierwszego państwa.

W przedmiocie kosztów

- 43 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (piąta izba) orzeka, co następuje:

Wykładni art. 6 TUE i art. 49 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że przystąpienie państwa do Unii nie sprzeciwia się możliwości stosowania przez inne państwo członkowskie sankcji karnych wobec osób, które przed tym przystąpieniem popełniły przestępstwo ułatwiania nielegalnej imigracji obywateli tego pierwszego państwa.

Podpisy

i — Punkty 34 i 41 w niniejszym tekście były przedmiotem zmian o charakterze językowym, po pierwotnym umieszczeniu na stronie internetowej.